

12 Punktów sztuki

kontekstualnej

1

Nie istnieją przedmioty pozbawione znaczeń i nie istnieją znaczenia pozbawione przedmiotów, jeden i ten sam przedmiot może mieć różne znaczenia w różnych kodach; jedno i to samo znaczenie można przypisać różnym przedmiotom. Prowadzi to do dwóch rodzajów wieloznaczności:

- I. wieloznaczności przedmiotów mających to samo znaczenie
- II. wieloznaczności znaczeń mających ten sam przedmiot.

W określonym kontekście tylko jedno ze znaczeń przyjmujemy za prawdziwe. Kryterium wyboru jest kryterium prawdy.

2

Jeżeli różne grupy społeczne temu samemu przedmiotowi przypisują różne znaczenia, a żadna z tych grup nie dysponuje dostatecznym autorytetem by innym narzucić swój punkt widzenia, powstaje problem znalezienia odpowiedniego kryterium wyboru. Prowadzi to do wieloznaczności definicji sztuki (wszystko może oznaczać sztukę). Jeżeli cywilizacja zmienia się tak szybko jak obecnie, nie pozostawiając czasu na utrwalenie nowych znaczeń, dla nowych przedmiotów prowadzi to do wieloznaczności przedmiotów sztuki (wszystko może oznaczać sztukę).

3

W naszym działaniu praktycznym tworzymy przedmioty mając dane znaczenia (koncepcje). Jest to sposób działania sztuki konwencjonalnej. W naszym działaniu poznawczym tworzymy znaczenia (koncepcje) mając dane przedmioty. Jest to sposób działania sztuki konceptualnej.

Obydwie te operacje są zwrotne: rzeczywistość, którą produkujemy zależy od naszej koncepcji rzeczywistości – nasza koncepcja rzeczywistości zależy od produkowanej przez nas rzeczywistości. Wybór kryterium definiuje więc rzeczywistość którą tworzymy.

4

Zmiany zachodzące w rzeczywistości deaktualizują istniejące znaczenia; ostatecznym kryterium staje się praktyka społeczna. Deaktualizacja znaczeń narusza ustalone przyzwyczajenia, powoduje utratę przywilejów zdobytych przez jedną grupę na korzyść innej. Istnieje więc stała tendencja do zatrzymywania zdeaktualizowanych znaczeń. Dzięki wieloznaczności tkwiącej w systemach znakowania, istnieje możliwość konstruowania pozornych znaczeń rzeczywistości, a w konsekwencji produkowania pozornej rzeczywistości.

5

Deaktualizacja znaczeń jest ciągłym procesem, tym szybciej przebiegającym im szybciej zmienia się cywilizacja.

Sztuka kontekstualna proponuje znak, którego kryterium prawdy ustalone przez kontekst pragmatyczny, zmienia się nieustannie (zaczyna być tak że „p” – zaczyna być tak że nie „p”). Przedmiot „O” przyjmuje znaczenie „m” w czasie „t”, w miejsce „p”, w sytuacji „s”, w stosunku do osoby/osób „o” wtedy i tylko wtedy. Zmiana któregokolwiek z tych parametrów deaktualizuje poprzednie znaczenia.

6

Działanie sztuki kontekstualnej jest więc stałym odrzucaniem kanonów usiłujących zatrzymać nieustannie deaktualizujące się znaczenia.

7

Sztuka kontekstualna przeciwstawia się stabilizacji przedmiotów sztuki, bo trwałość przedmiotu wywołuje trwałość jego znaczenia.

Sztuka kontekstualna przeciwstawia się stabilizacji znaczeń, bo trwałość znaczeń powoduje produkcje zdeaktualizowanych przedmiotów. Odrzuca więc utrwalone definicje sztuki.

8

W relacji łączącej znaczenie i odpowiadający mu przedmiot w sztuce konwencjonalnej nieruchomymi pozostają obydwa człony („sztuka” oznacza te, a nie inne przedmioty).

Od czasów Duchampa ruchomym zostaje drugi z tych członów (każdy przedmiot może oznaczać sztukę) drugi z członów pozostaje jednak nieruchomy.

W sztuce kontekstualnej ruchomymi są obydwie człony (każdy przedmiot może oznaczać sztukę jak i nie sztukę). Celem działania sztuki staje się zrelatywizowanie całego obszaru znaczeń i całego obszaru przedmiotów.

9

Sztuka jako sztuka kontekstualna zainteresowana jest tylko relacją (jako gotowością połączenia znaczenia z przedmiotem w określonym kontekście pragmatycznym).

10

Wyrażenia sztuki kontekstualnej nie są wyrażeniami akceptowanymi przez grupę, gdyż rzeczywistość konstruowana przez artystę jest czymś innym niż rzeczywistość odbierana (zmienia się nieustannie).

11

Sztuka jako sztuka kontekstualna nie ma związku z nauką. Nauka bowiem, musi ustalać (unieruchamiać) przedmiot nadając mu znaczenie. Sztuka kontekstualna jest więc poza obrębem logiki formalnej. Świat, w którym działa nie jest obszarem sformalizowanych aksjomatów, lecz stale deaktualizujących się reguł, które starają się zatrzymać zmieniającą się rzeczywistość.

12

Sztuka jako sztuka kontekstualna przeciwstawia się wieloznaczności i przeciwstawia się relatywizmowi. Jedno i tylko jedno wyrażenie jest prawdziwym w określonym kontekście pragmatycznym. Takie wyrażenie jest wyrażeniem z asercją.

